

Nr 40.

Av herr **Molin** i Dombäcksmark, om skrivelse till Kungl. Maj:t angående viss ändring i förordningen angående stämpelavgiften.

I kungl. förordningen den 18 sept. 1908 angående stämpelavgiften §§ 24—26 stadgas, huru det bör förfaras för återfående av erlagd stämpelavgift, därest fog därför förefinnes. Sättet för återfandet synes vara alltför formalistiskt och tillkrånglat och förenat med för stora kostnader för allmänheten, att ett enklare förfarande med nödvändighet måste framtingas, detta så mycket mera som saken i allmänhet rör sig om jämförelsevis obetydliga belopp. Det torde med fog kunna ifrågasättas, om det är nationalekonomiskt riktigt att belasta våra dyrbara, med stor arbetsbörda och av högt utbildade, med höga belopp avlönade ämbetsmän besatta hovrätter med sådana strunt- och lapprisaker som prövning i varje särskilt fall av för mycket erlagda stämpelavgifter, särskilt om vederbörande ämbets- och tjänstemän, som uppburit stämpelavgiften finna saken vara utredd och klar. Det förefaller åtminstone lekmanen som statsmakterna med samma förtroende kunde överlämna till vederbörande ämbets- eller tjänstemän att återbetala för mycket erlagd stämpelavgift som att i vanlig ordning uppbära och redovisa influtna stämpelmedel. I alla händelser förefaller det ofattligt, att sagda vederbörande äga statsmakternas förtroende i ena fallet, men ej i det andra. Att det öfverlämnades till dem att i första instans taga befattning med restitutionen av stämpelavgifter — varigenom onödiga kostnader skulle undvikas för allmänheten — torde så mycket mindre kunna anses farligt för statens säkerhet som hovrätterna i varje fall hava sig ålagt, att granska, huru dessa ämbets- och tjänstemän sköta stämpelbeläggningen. Endast i tvistiga fall kunde saken hänskjutas till hovrättens avgörande.

Formalismen i detta fall måste i sunda förnufts namn vika. Ingen medborgare är trakterad af det osäkerhetstillstånd, som de formalistiska

bestämmelserna skapat. Det kan hända vem som helst att bli utsatt för malören att nödgas erlagga för hög stämpelavgift. I regel gäller det obetydliga summor. För att erhålla rättelse måste advokater och kommissionärer anlitas, försåvitt den rättssökande ej själv är skrivkunnig och bosatt i den stad hovrätten har sitt säte. Advokaters och kommissionärers arbete kostar i de flesta fall kanske mera än vad saken gäller. På så sätt står allmänheten realiter rättslös, så snart det gäller felaktig stämpelbeläggning.

I händelse det skulle befinnas att vederbörande stämpelförsäljare skulle sakna statsmakternas förtroende att själva mot vanlig redovisningsskyldighet återbära felaktigt debiterad stämpelavgift, torde åtminstone den fordran kunna framställas, att staten då också finge vidkännas de dryga kostnader som för den enskilde under nuvarande förhållanden äro förenade med vinnandet av rättelse.

Att vidare orda om denna enkla sak, vars lösning med litet god vilja och omtanke om den rättssökande allmänheten utan storartade vidlyftigheter borde kunna åstadkommas, torde vara onödigt. Jag tillåter mig därför, för den händelse vederbörande utskott ej anser sig kunna föreslå Riksdagen att för sin del antaga ändrad lydelse av stämpelförordningen i anmärkta delar, föreslå,

att Riksdagen ville i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla, att Kungl. Maj:t måtte efter vederbörlig utredning för Riksdagen framlägga förslag till sådan ändrad lydelse av kungl. förordningen den 18 sept. 1908 angående stämpelavgiften i vad sagda förordning avser återfående av erlagd stämpelavgift, att vederbörande ämbets- eller tjänsteman, som genom feldebitering eller annorledes uppburit för hög stämpelavgift, också får sig ålagt att, då skäl därför förefinnes, jämväl utan onödigt dyrbara formaliteter, återbetala vad för mycket erlagts.

Stockholm den 23 januari 1914.

Emil Molin
i Dombäcksmark.